

още по-вече че той не мина току така безъ коментарий ~~въ~~ между благороднитѣ обитатели на Топрукъ-кая. Дѣли причината бѣше пакъ спомена за покойната му ж -на, която се държеше като българка и ненавиждаше гърнитѣ, или пъкъ това бѣше ~~ликиих~~ просто единъ капризъ на Вълко? Не, причината бѣше съвсемъ проста: той ~~иначе~~ човекъ, все пакъ не бѣше приелъ грѣдското дълбоко въ себѣ си, нито бѣше повѣрвалъ въ неговото превъзходство предъ българщината, да-же той че го разбираше, освенъ като нѣкакво кълчание съвършено неудобно нему, но ако носеше грѣдски дрехи и говореше ~~български~~ грѣдски, това пра-веше само защото така бѣше прието между чорбалжитѣ и първенитѣ на града и значи съ смѣтка. Той трѣбваше да изпълнѣва това, което новото общество му наложи и пожеже него-вото произхождение водеше отъ нѣкъкъвъ никому непознатъ селски родъ отъ Стрел ча, той повърхностно се ужъ измени, когато въ същносъ си остана пакъ същия су-ровъ и силенъ характеръ. Лично чорбалжи Вълко не наймалко не държеше какъ се облича ~~тоя или оня~~, и на каквъвъ езикъ говори. но дълбоко въ душата му по-вече му харестваше онѣва простодушно отнасене въ живота каквото има въ народа ни, безъ обаче да го обѣви на свѣта защото това малко го интересуваше, и къмъ своя народъ той си остана ~~съвършено равнодушенъ~~ толкова равнодушенъ колко-то ~~неравнодушенъ~~ бѣше къмъ своитѣ работи. Стига тѣ вървѣха добрѣ това бѣше всичко. За другото той умѣше да си прави оглушки както казава наро вътъ да се ~~окешава~~ окешава, но сега за депата си наложи волята. Маньонка три дена свираше къщата и я дигаше на ~~глазата~~ главата си. Тя чакъ сега като че ли разбра, че нейния мъжъ съвсемъ за нищо не я смѣта и не що да знае какво и се иска и изведнажъ се озлоби неимоверно. Тя не престаана цѣла недѣля да се кара и плаче и накрай свърши съ това, че се помири за вѣкога като оста-ви депата на произвола и по нѣлъ денъ започна да чете романитѣ на Дюма, Полъ де Кока и Евгени Сю, които тогава ~~на~~ бѣха на мода. ~~Всичко~~ Всичко потече както изпреди и така благополучно минаха ~~тридесет~~ двадесетѣ години, когато неочаквано Маньонка се помина. Чорбалжи Вълко бѣше вече твърде старъ имаше шейсетѣ години но трудно можеше да отгатне по ли/-цето му човекъ възраста: то си остана почти същото/коситѣ му отлавна бѣха по бѣлели/лице на ~~мъжъ~~ мъжъ около четиредесетѣ години широко мургаво и мрачно фи гурата му си бѣше пакъ тѣй стегната и строга съ леко приведенъ ~~надолу~~ надолу силенъ вратъ, ходѣтъ пакъ тѣй равенъ и бавенъ но твърдъ съ една дума и тогава чорбалжи Вълко остана същия малко остарѣлъ ~~мъжъ~~ мъжъ но още много здрав и силенъ човекъ. Самия му ~~жизнотъ~~ жинотъ като че ли се промени до нѣкаде: той често